

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

De Vicariis 132

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

CAP. CXXXI.

NONò, Liber Reformationis Prapósito Metropolitanæ Ecclesiæ imponit, vt intendentiam habeat ad Ecclesias & Scholas, bonaque tam Ecclesiæ, quàm quæ scholis destinata sunt, pro necessitate administret.

Id calumniatur Aduersarij, perinde ac si respicere in scholas, idè à scholastico sublatum sit: quasi que velimus administrationem bonorum capitularium, & Præbendarum abrogare, & rursus omnia soli Prapósito permittere. Atque hoc pacto contra iuramenta & obligationes agere.

Prapósito tanquam summus ab Episcopo Prælatus, iurare quidem debet, in administratione omnium quæ ad verum Ecclesiæ ministerium pertinent: verum in suo gradu, & iuxta modum præfinitum. Ne quis idcirò in suo munere, vel destinatis præbendis offendatur, sed vt omnis eiusmodi offensus euitetur.

Calumniatur & hoc quoque, quasi Liber de Officio Decani commemorat, esque committit, vt diligenter prospiciat, quo Concionatores optimi Ecclesiis designentur. Scribunt, id potius ad Episcopale officium pertinere.

Quasi verò Episcopus, non multis ad hanc rem Adiutoribus indigeat, præsertim verò præcipuis Prælatis: quasi etiam eiusmodi opem auxiliūque Episcopo ferre, non imprimis ad supremum Archipresbyterum pertineat.

De Vicariis.

CAP. CXXXII.

DECIMUM, quod Aduersarij accusant, est Vicariarum commutatio. De ea paulò ante, in defensione septimæ partis dictum est. Verum hoc loco aliquid adiungunt, nempe, mutare vicarias, non esse in nostra potestate. Quod & contra verbum Dei, & contra sacros Canones dicunt, qui singulis Episcopis iniungunt, vt omnes oblationes & dona fidelium, simul cum Ecclesiæ ministeriis semper ad ædificationem totius populi, pietatisque profectum instituat.

Amplius adiiciunt, neque malum, neque contemnendum officium fore, si attentè assidueque laudes diuinæ cantarentur, & precibus in Ecclesia Deo supplicaretur.

Etiamsi cantiones & Lectiones istæ sacris Scripturis essent consentaneæ, & ad edificantem totius populi intellectum instituerentur, & expedirentur: Nihilominus tamen cantare & legere nõ potest esse ex officio, ac ministerio Presbyterorum, quorum proprium munus est, prædicationi Euangelij, & disciplinæ Christianæ incumbere, vnà cum distributione Sacramentorum. Canere enim & legere ad inferiores Clericos pertinet, quemadmodum Concilium Romanum rectè decreuit, in sancta. Distinctione 92.

Posthæc manifestum mendacium ponunt; quòdque adhuc longè impudentius est, ad confirmationem eius Iustinianum Imperatorem allegant, apud quem tamen ne verbum quidem ea de re habetur, scribentes, ante annos mille Constantinopoli in vna Ecclesia plures quàm centum Clericos ad officium canendi & legendi ordinatos, & dotatos fuisse.

Impudentissimum hoc mendacium est. Apertè enim legitur in Authent. Vt determinatus sit numerus Clericorum. Itè in quomodo oportet, Episc. Et in, Ne Cleric. ex vna Ecclesia. Item in Ne quis Oratorium, & de Ecclesiasticis variis, cap. Clericos tunc temporis omnes ordinatos fuisse ad docendum & pascendum populum Christi. Cùmque peculiare suos Lectores & Cantores haberent, ij tamen non Presbyteri sed infimi istius gradus in Clericatu fuerunt, suòque canendi & legendi officio presenti tantum populo ad edificationem inseruierunt. In vulgata enim & ab omnibus intellecta lingua Sacram Scripturam prælegerunt, Psalmosque præcinerunt. Priuatim enim preces ad Dominum fundere, priuatim itera hymnos canere, est omnium Christianorum opus. Verùm in his peragendis collectæ multitudini præire, Clericorum munus est, sed nec omnium, vt diximus, solummodo autem infimorum, hoc est, Lectorum & Cantorum. Solebant veteres vnus anni spatio tota Biblia in Ecclesia legendo absoluere. Multos igitur Lectores habuerunt, & plures quàm Cantores. Imperator Iustinianus voluit in maiori templo Constantinopoli plures esse Cantores quàm viginti quinque, cùm Lectores permitteret esse centum & decem. Quotiescunque enim quidam homines in Ecclesia Dei conueniebant, solebant Lectorem postulare, qui Sacras Scripturas eis prælegeret, vt videre est in Epistola Ambrosij ad Marcellinam sororem. Adhuc debebat maior Ecclesia reliquis quoque tribus ministros suppeditare, nec non multis Oratoriis. Cantus qui nunc apud Aduersarios in frequenti vsu est, tunc temporis monstrum fuisset, sicut adhuc per se est, in quantocunque tandem precio & existimatione à stolido mundo habeatur. Ad edificationem populi tunc omnia in Ecclesiis canebantur & legebantur. Vnde Iustinianus disertis verbis in authentica de Ecclesiasticis variis cap. præcepit, vt preces in templis clara & intelligibili voce recitentur, quo corda populi ad laudandum Deum magis excitentur & inflammentur iuxta doctrinam Pauli 1. Cor. 14. quem locum Imperator ibi allegat. Vnde perspicuè vides, Christiane Lector, quomodo Aduersarij S. Patres citent, quantique veritatem in omnibus rebus faciant.

De Coniugio Canoniorum,

CAP. CXXXIII.

VNDECIMUM quod accusant est, quod permittimus Canonicis & Collegiorum membris vxores ducere, & nihilominus præbendis tota vita frui. Et hoc Canonibus male quadrare aiunt.

Responsio.